

Bodovics Éva

laudáció a Benda Gyula díj átadása alkalmából

2021. augusztus 27.

Bodovics Évát testestől-lelkestől Miskolcnak köszönhetjük. Nemcsak azért, mert ott született, mert az ottani egyetem kulturális antropológia–történelem szakán szerezte a diplomáját, nemcsak azért, mert ma a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Levéltár munkatársa, hanem azért is, mert hamarosan könyv alakban is megjelenő disszertációját az 1878-as miskolci árvízről írta. Köszönjük Miskolcnak, no, meg Vári Andrásnak, aki némi egyiptológiai kalandozások elmúltával meggyőzte Évát, hogy az antropológiai szemléletnek nagyon is van keresnivalója a modern történetírásban, és rábeszélte, hogy hozzánk, a Társadalom- és Gazdaságtörténeti Programba jöjjön PhD-re. Rábeszélte, ő lett volna a témavezetője, aztán fájdalmasan fiatalon eltávozott körünkől. Így örökölt meg én a tutorálást, anélkül, hogy túl sok közöm lett volna az árvíz-történethez, hacsak az nem, hogy Tiszaeszlárt is többször letarolta az ár a 19. században. Persze tanulni egy tutornak sohasem szégyen. Így aztán nagyfokú önállóságra lett készítve, ami azonban nem igazán esett neheze. Talán egyedül azért kellett kicsit küzdenem, hogy rábírjam: az 1878-as egri árvíz fennmaradt anyagait is dolgozza fel (ő beírta volna a jobban dokumentált 1879-es szegedivel való összehasonlítással), amit némi beletörődéssel meg is tett, így most Eger is méltán hálás lehet neki. Doktori tanulmányai közben 2012 és 2017 között az MTA-ELTE Válságtörténeti Kutatócsoportjának tudományos segédmunkatársa lett, ami sokban segítette abban, hogy a Szinva és Pecze patakoktól távolabbi vizekre is elhajózzon: sikeresen bemutatkozott hazai és nemzetközi konferenciákon, munkái német és angol nyelven is megjelenhettek. S ami talán ennél is fontosabb, beépültek fogalomrendszerébe a katasztrófátörténet legújabb elemzési szempontjai (reziliencia, vulnerabilitás, stb.), és ezzel egyidejűleg saját szakmai kapcsolatrendszerét is kiépíthetett. Eszembe jut egy epizód, amikor meghívott előadónk, Alexander von Plato meghallgatására készülve Éva kissé csalódottan, de nagyon is elégedetten állapította meg, hogy a hivatkozott irodalom nagy részét a különböző PhD kurzusokra már olvasniuk kellett. Közben elkészült, 2020 szeptemberében summa cum laude még élőben meg is védte 'Az 1878. évi augusztusi miskolci árvíz társadalom- és gazdaságtörténeti vonatkozásai' című disszertációját, amelyről az egyébként nem lágy szívről ismert opponense, Faragó Tamás ezt állapíthatta meg: „a szerző rengeteg munkát követelő többoldalú komplex megközelítése sem mondható mindennapos gyakorlatnak a tudományos fokozatot megpályázók körében.” Valóban interdiszciplináris dolgozat született, amelyből a katasztrófa sajtóvisszhangját és emlékezetét illetően nem hiányozhatott a narratívaelemzés sem. A doktori programot alapító Bácskai Vera és Benda Gyula is biztos elégedett lett volna a dolgozattal. Na jó, nem maradéktalanul, hiszen nálunk olyan nincs, hogy ne lehessen még további igényeket támasztani. Közben a kutatócsoportban kiderült, hogy Éva nemcsak kiváló könyvtáros, hanem képzőművészeti előképzettsége és érzéke révén nagyszerű meghívó-, plakát-, sőt újabban könyvborító-tervező is, amiről az ember utólag sem tudja, hogy sejtette volna-e ezt előre valahonnan. De ez már csak hab a tortán. De egy laudációban a desszert sem maradhat el. Tiszta szívből gratulálok a díjhoz.

2021. augusztus 27.

Kövér György